

Arrest

nr. 225 863 van 9 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 mei 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIAMN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2019 dient de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag voor een visum kort verblijf in op grond van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) met het oog op het vervoegen van haar in België verblijvende Spaanse schoonbroer, namelijk de echtgenoot van haar zus.

Op 9 mei 2019 weigert de verwerende partij het visum toe te kennen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Een visum kort verblijf op grond van de richtlijn 2004/38/EG (omgezet in art. 40bis en 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980) werd ingediend op naam van E.B.K. (...), geboren op 16.09.1975, van Marokkaanse nationaliteit, met als referentiepersoon haar schoonbroer in België, E.A.E.O.H. (...), geboren op 30.06.1958, van Spaanse nationaliteit.

Overwegende dat E.B.K. (...) de schoonzus is van E.A.E.O.H. (...) en dat bijgevolg de bepalingen met betrekking tot de 'andere familieleden' zoals in art. 3, §2, al. 1, a), omgezet in art. 47/1 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van toepassing zijn;

Overwegende dat de visumaanvraagster verklaart ten laste te zijn van haar schoonbroer in België en dat zij daartoe de volgende documenten voorlegt:

- *Geldstortingen van het afgelopen jaar;*
 - *Een administratief attest van de Caid waaruit blijkt dat de visumaanvraagster geen eigen woning heeft en dat ze inwoont bij derden;*
 - *Een administratief attest waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit in Marokko;*
 - *Een attest van de belastingdienst waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten aangegeven heeft;*
- Ondanks de voorgelegde stukken is uit het telefoongesprek dat plaatsgevonden heeft tussen de consulaire post in Casablanca en mevrouw E.B. (...) gebleken dat deze laatste inwoont bij haar broer die metselaar is en diens echtgenote. Het administratief attest waarin vermeld wordt dat mevrouw inwoont bij derden, lijkt dus alleszins niet overeen te stemmen met de werkelijkheid.*

Overwegende bovendien dat punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 het volgende bepaalt: "Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Overwegende dat hieruit blijkt dat de afhankelijkheid van de andere familieleden van de burger van de Unie wordt onderzocht vanuit het oogpunt om de eenheid van het gezin te handhaven;

In casu blijkt dat E.A.E.O.H. (...) in 2017 vanuit Spanje naar België gekomen is, terwijl de visumaanvraagster steeds in Marokko gewoond heeft. Er is tot op heden dus geen sprake geweest van een gezinscel tussen de aanvraagster en haar schoonbroer. Betrokkenen tonen dan ook niet aan in welke mate de weigering van het visum een inbreuk zou zijn op de eenheid van het gezin, des te meer aangezien mevrouw blijkbaar een gezinscel vormt met haar broer in Marokko.

In het licht van de hogervermelde elementen werd de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op onvoldoende wijze aangetoond.

Het visum wordt derhalve geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

“(…)

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

“(…)

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest

nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2. Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

(...)

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

(...)

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5. Verzoekster is, zoals hierboven, de schoonzus van de heer E.A.E.O.H. (...), de referentiepersoon.

Verzoekster is ten laste van haar zus en schoonbroer en vroeg op 25.03.2019 een visum kort verblijf aan, op grond van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet ("andere familieleden").

Deze aanvraag werd evenwel geweigerd op 09.05.2019 (STUK 1).

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster haar afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op onvoldoende wijze heeft aangetoond. Verzoekster kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar zij weldegelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Verzoekster heeft immers op afdoende wijze aangetoond dat zij ten laste is van haar zus en schoonbroer, i.e. de referentiepersoon.

Het dient daarbij te worden benadrukt dat artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt!

Er wordt immers het volgende bepaald:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Als bewijs van het ten laste zijn legde verzoekster de hierna volgende bewijsstukken voor.

Vooreerst werden er maar liefst 8 bewijzen van geldstortingen in de loop van het jaar 2018 voorgelegd (STUK 3), voor telkens aanzienlijke bedragen (zeker gelet op het feit dat het leven in Marokko veel goedkoper is dan in West-Europa en men over minder financiële middelen dient te beschikken om er een menswaardig leven te kunnen leiden).

Daarnaast werden er tevens bewijzen van onvermogen voorgelegd, i.e. attesten die verklaren dat verzoekster over geen onroerende eigendommen beschikt in Marokko (STUK 4) en daarbij dus ook geen eigen woning heeft (STUK 5), alsook een attest waaruit blijkt zij geen enkele bron van inkomsten heeft in Marokko (STUK 6).

Dat deze stukken voorliggen wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Evenwel is het in de bestreden beslissing zoeken naar een motivering hieromtrent.

Verwerende partij stelt dat uit punt 6 van de considerans van de richtlijn 2004/38 volgt dat de afhankelijkheidsrelatie dient te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de "eenheid van het gezin".

In dat opzicht concludeert verwerende partij vervolgens dat er geen sprake is geweest van een gezinscel tussen verzoekster en haar schoonbroer, i.e. de referentiepersoon, daar laatstgenoemde in België woont en verzoekster nog steeds in Marokko, waar zij inwoont bij haar broer aldaar.

Nochtans wordt in dat voornoemde punt 6 het volgende gesteld:

"Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, dient het gastland de positie te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van "familieleden" vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving, om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdend met hun relatie met de burger van de Unie of ander omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Er dient dus effectief ook gekeken te worden naar de financiële afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en de burger van de Unie, en niet enkel naar een mogelijke gezinscel zoals verwerende partij stelt.

Deze financiële afhankelijkheidsrelatie heeft verzoekster op afdoende wijze aangetoond aan de hand van de hierboven besproken bewijsstukken.

Het gegeven dat er geen sprake is van een fysieke gezinscel tussen verzoekster en de referentiepersoon doet niets ter zake, daar artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt, zoals hierboven reeds aangehaald.

Ook artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet bepaalt dit duidelijk:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden moet elk passend middel."

Het mag bijgevolg duidelijk zijn dat verzoekster, in het kader van voornoemde aanvraag tot een visum kort verblijf, slechts diende aan te tonen dat zij OF ten laste was van de referentiepersoon, OF deel uitmaakte van diens gezin.

Door de voornoemde bewijsstukken niet afdoende te bespreken en louter de focussen op het aspect van de gezinscel, schendt verwerende partij haar zorgvuldigheidsverplichting, daar de bestreden beslissing niet werd gesteund op alle relevantie gegevens en stukken in het dossier. Dit zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij nochtans de plicht op om beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Uit de bijgebrachte stukken blijkt zeer duidelijk dat verzoekster financieel afhankelijk is van haar zus en schoonbroer, i.e. de referentiepersoon. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het telefoongesprek waarvan sprake in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan bovenvermelde argumenten. De inhoud van het telefoongesprek kan bovendien niet nagegaan worden, zodat verzoekster zich niet kan ven/veren m.b.t. de inhoud van het gesprek. Zij betwist alleszins de inhoud van het gesprek zoals weergegeven in de beslissing.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het materieel motiveringsbeginsel;
- 'het unierecht'.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor doordat zij wel degelijk op voldoende wijze haar afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie heeft aangetoond.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van de verzoekende partij weinig ernstig is.

De verzoekende partij beroept zich o.m. op een vermeende schending van 'het unierecht'.

De verweerder acht dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van 'Unierecht'.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verweerder niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip "middelen" in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de afgifte van een visum kort diende te worden geweigerd.

De gemachtigde heeft vastgesteld dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster bij haar broer en diens echtgenote in Marokko inwoont, zodat het attest waarin vermeld wordt dat verzoekster inwoont bij derden, niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Verder verwijst de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing naar punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 dat bepaalt dat teneinde de eenheid van het gezin in verruimde betekening te handhaven en onverminderd het verbod van discriminatie om reden van nationaliteit, het gastland de positie dient te onderzoeken van personen die niet onder de in deze richtlijn gehanteerde definitie van 'familieleden' vallen en die derhalve niet automatisch een recht van inreis en verblijf in het gastland genieten op grond van hun nationale wetgeving om na te gaan of inreis en verblijf desondanks niet aan deze personen kan worden toegekend, rekening houdende met hun relatie met de burger van de Unie of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij van deze financieel of lichamelijk afhankelijk zijn.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie stelde vast dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij deel uitmaakt(e) van het gezin van haar schoonbroer.

De gemachtigde heeft derhalve vastgesteld dat het voorgelegde administratief attest waarin vermeld wordt dat verzoekster inwoont bij derden, niet overeenstemt met de werkelijkheid, gezien uit de stukken van het dossier is gebleken dat verzoekster bij haar broer inwoont in Marokko.

Vervolgens heeft de gemachtigde vastgesteld dat er tot op heden geen sprake is geweest van een gezinscel tussen verzoekende partij en haar schoonbroer, gezien de referentiepersoon in 2017 vanuit Spanje naar België is gekomen, terwijl verzoekster steeds in Marokko heeft gewoond.

Rekening houdend met deze elementen kan verzoekende partij niet voorhouden dat zij de afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie op voldoende wijze heeft aangetoond.

Verzoekende partij haalt verder aan dat artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet geen cumulatieve voorwaarden oplegt. De aanvrager dient aan te tonen dat hij of ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde deze voorwaarden cumulatief heeft opgelegd;

Verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat zij ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van het gezin.

Verweerder herhaalt opnieuw dat zij geenszins aantoont dat zij ten laste is van de referentiepersoon, gezien uit de stukken van het dossier blijkt dat zij in Marokko inwoont bij haar broer en de referentiepersoon in 2017 vanuit Spanje naar België is gekomen, terwijl verzoekster steeds in Marokko heeft gewoond.

Daarnaast heeft verzoekende partij niet aangetoond dat zij deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet beschouwt als "andere familieleden van een burger van de Unie": "de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie".

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst "ten laste" te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: "Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste" in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven" door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen." (§ 32)"

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8 van het EVRM.

De wetgever heeft duidelijk geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. De afhankelijkheid ten opzichte van de burger van de Unie werd op onvoldoende wijze aangetoond.

Er werd niet aangetoond dat verzoekster reeds van voor haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon of toen al deel uitmaakte van haar gezin.

Verzoekende partij gaat er kennelijk aan voorbij dat zij geen concrete elementen aanbrengt om een beschermenswaardige band met de schoonbroer aannemelijk te maken.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de afgifte van het visum aan de verzoekende partij diende te worden geweigerd.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van de aangevoerde schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moeten onderzocht worden, samen met het onderzoek naar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...);

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven."

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

(...)

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

(...).”

De verzoekende partij wenst een visum te verkrijgen om naar België af te reizen om haar Spaanse schoonbroer te vervolgen.

Zoals de verzoekende partij zelf erkent in het middel dient zij overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet aan te tonen of ten laste te zijn van deze referentiepersoon of deel te hebben uitgemaakt van zijn gezin voor haar komst naar België. Zij benadrukt dat deze bepaling geen cumulatieve voorwaarden impliceert en verwijt de verwerende partij de voorwaarden van het ten laste zijn en het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon toch cumulatief te hebben toegepast, namelijk door te vereisen dat zij met haar schoonbroer een fysieke gezinscel vormde, zonder de voorgelegde stukken te onderzoeken waaruit blijkt dat zij voor het indienen van de aanvraag wel degelijk financieel ten laste van hem zou zijn geweest. Zij meent dat volstaat dat zij aantoonde ter zijner laste te zijn geweest vanuit het herkomstland, namelijk Marokko. De verwerende partij zou echter nagelaten hebben dit te onderzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij onder meer bewijzen voorlegde van maandelijkse geldstortingen in het jaar 2018 van de referentiepersoon naar haar eigen rekening en attesten waaruit blijkt dat zij geen onroerende goederen bezit in Marokko en dat zij geen inkomsten heeft aangegeven in het kader van de belastingen.

De verzoekende partij betwist niet dat de tenlasteneming al diende te bestaan tijdens haar verblijf in het herkomstland. Verder erkent de verzoekende partij, dat zij een afhankelijkheid moet aantonen van de referentiepersoon in functie van wie zij het visum tracht te bekomen.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij weigert het visum toe te kennen omdat er geen sprake zou zijn van een gezinscel in de zin van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Zij baseert zich hierbij op het feit dat de referentiepersoon vanuit Spanje naar België is gekomen, terwijl de verzoekende partij altijd in Marokko heeft gewoond en op een telefoongesprek tussen de verzoekende partij en de consulaire post in Casablanca waaruit zou blijken dat de verzoekende partij inwoont bij het gezin van haar broer.

Hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn. (Zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De Raad wijst erop dat een omzetting er niet toe mag leiden dat aan artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn een meer beperkte werkingssfeer wordt toegekend in de Belgische wetgeving.

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone* e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In dit kader kan vervolgens nuttig worden verwezen naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*), waarnaar de verwerende partij overigens ook verwijst in haar nota met opmerkingen:

“31 Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen

wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. (eigen onderlijning)

Volgens het arrest Rahman van het Hof van Justitie dient de betrokkene aldus “nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie” aan te tonen en dit omwille van “bijzondere feitelijke omstandigheden”, zoals onder meer “financiële afhankelijkheid”. Deze nauwe en duurzame familiebanden kunnen volgens dit arrest ook bestaan zónder dat het familielid van de Unieburger in dezelfde staat als die Unieburger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. In andere woorden, een situatie van afhankelijkheid kan ontstaan nadat de Unieburger zich reeds in het gastland heeft gevestigd. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).” (eigen onderlijning)

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36).

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij niet volstaan met de motivering dat er geen sprake is van een gezinscel tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon en dus geen voldoende afhankelijkheid zonder minstens de stukken te onderzoeken die werden voorgelegd door de verzoekende partij met het oog op het staven van het feit dat zij voor de aanvraag in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon – daargelaten de vraag of het ten laste zijn door middel van hoger genoemde stukken ook daadwerkelijk werd bewezen. Zoals de verzoekende partij terecht stelt zijn de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet niet cumulatief en volstaat het dat zij aantoonen ten laste te zijn van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag. Het feit dat zij bij iemand anders zou inwonen doet hieraan geen afbreuk. De verwerende partij liet echter na de voorgelegde stavingsstukken te onderzoeken en beperkte zich tot de conclusie dat er geen sprake “lijkt” van een gezinscel, waarbij zij zich focust op de eenheid van het gezin. Voorgaande vaststelling klemmt des te meer nu de verwerende partij zelf niet zeker lijkt over de situatie van de verzoekende partij in het land van herkomst, nu zij zich slechts baseert op de weerslag van een telefoongesprek tussen de consulaire post in Casablanca en de verzoekende partij, waaruit de verwerende partij concludeert dat de situatie niet “lijkt (...) overeen te stemmen met de werkelijkheid”. Het is dit document waaruit zij vervolgens concludeert dat “mevrouw blijkbaar een gezinscel vormt met haar broer in Marokko”. Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat de beambte dit het gesprek voerde verklaarde dat “la communication était assez confuse”, waarbij onder meer geen zekerheid bestond of het wel degelijk de verzoekende partij was die aan de lijn kwam.

Zelfs als zij bij haar broer zou inwonen, ontslaat dit de verwerende partij niet van de verplichting te onderzoeken of de verzoekende partij ondanks dit inwonen ten laste is in de zin van artikel 74/1, 2° van de vreemdelingenwet van haar schoonbroer die in België verblijft. Er is sprake van een onzorgvuldig onderzoek en een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/1, 2° van de vreemdelingenwet.

De beschouwingen van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het is merkwaardig dat de verwerende partij voorhoudt dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat zij de afhankelijkheid ten opzichte van de referentiepersoon voldoende heeft aangetoond zonder dat de verwerende partij deze afhankelijkheidsverhouding zorgvuldig heeft onderzocht. Waar de verwerende partij verwijst naar het arrest Rahman van het Hof van Justitie geeft zij overigens zelf aan dat moet onderzocht worden of er sprake is van een bijkomende afhankelijkheid tussen de aanvrager en de Unieburger, en zij citeert uit het arrest dat deze afhankelijkheid ook financieel kan zijn.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging van deze beslissing kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van 9 mei 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU